

L *La masia* **E***ncantada*

LOLA HERRERO

*A Manuel i Lola,
els meus dos follets.*

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Jordi Ninot

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-43-3

© Lola Herrero

© **DYLAR Ediciones**

Tel.: 902 44 44 13

e-mail: dylar@dylar.es

www.dylar.es

La masia **E***ncantada*

LOLA HERRERO

Lola Herrero

Lola Herrero va nèixer a Madrid, ciutat on viu des de sempre. Va començar a estudiar Dret en la Universitat Complutense de Madrid, però de seguida es va adonar que el que realment li agradava era inventar històries fantàstiques. Després de seguir un curs de literatura infantil i juvenil, i animada per familiars i amics, va començar a escriure, i des del 1997 publica llibres per a xiquets. Ha publicat diverses obres en distintes editorials i a vegades participa en activitats relacionades amb el llibre infantil i juvenil (lectura i crítica, jurat en diversos premis literaris, trobades d'autor...). Escriu llibres d'aventures, realistes, de poesia, d'intriga i misteri..., però és en el gènere fantàstic on vertaderament se sent còmoda i amb el qual gaudeix plenament, deixant lliure la imaginació.

Completa la fitxa

L'autora de *La masia encantada* es diu

Va nèixer a Madrid, ciutat on viu i on va començar a estudiar en la Universitat Complutense.

Començà a publicar l'any i a partir de llavors ha publicat diversos llibres en distintes editorials.

Encara que escriu llibres d'aventures, d'intriga, realistes, etc. el gènere és el seu preferit, ja que li permet compartir amb els seus lectors el seu entusiasme pel món de la fantasia i la imaginació.

Capítol

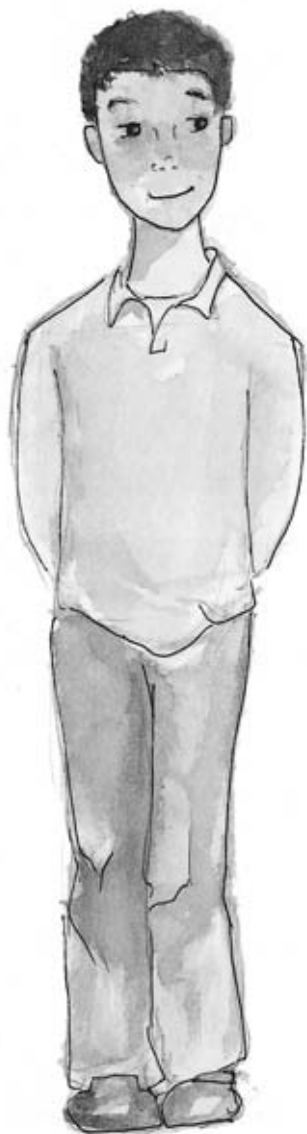
El viatge seria molt interessant, bo, no sols interessant, a més seria important i prometedor. Era la primera vegada que la mare de Jordi exposava en l'estranger, ni més ni menys que a París, la ciutat dels artistes. Jordi estava segur que els quadres de sa mare tindrien un gran èxit, pintava tan bé...!

Ah!, abans de seguir, has de saber que Jordi és el protagonista d'aquesta història. És un xicot de nou anys molt simpàtic i poc estudiós. No obstant això, hi ha una cosa que fa de meravella: pintar. I és que de tal mare... Però en fi, no vull enrotllar-me molt per a no avorrir-te ni entretindre't massa.

Com t'estava dient, els pares de Jordi anaven a viatjar a París. Normalment, quan els sorgia algun viatge, Jordi es quedava a Madrid amb la seua iaia paterna, però aquesta vegada la iaia estava disfrutant d'un creuer i no tornaria almenys en un mes.

Com?... Sí, ells viuen a Madrid... Sí, Jordi va nèixer a Madrid... Jordi?... Sí, és un nom català; però veuràs, ara t'explique: el pare de Jordi és madrileny i la mare és catalana, de Girona; i Jordi es diu Jordi pel seu iaio matern, és a dir, Jordi s'anomena Jordi perquè així li deien al seu iaio, que en glòria estiga, i els seus pares van voler que es diguera com ell; tenien un altre nom pensat, però quan va nèixer, tan bon punt el van veure (i és que s'assembla molt al seu iaio), els pares es van mirar i van dir a l'uníson: JORDI!... Bo, bo, no m'interrompes més. Continue...

Encara que Jordi estava feliç per sa mare, no ho estava tant pel que li esperava a ell... Com que no tenien nin-

gú amb qui deixar-lo, els seus pares havien decidit dur-lo amb la seua iaia materna, Caterina, que vivia a Girona, en l'Alt Empordà. Això, a Jordi, no li abellia gens; però la veritat és que no era la casa ni el fet de viure lluny de Madrid el que no l'atreia, sinó que el que no li agradava era la seua iaia Caterina. Jordi la coneixia poc, només l'havia vista algunes vegades quan ella havia anat de visita a Madrid per a veure'ls, cosa que cada vegada era més poc freqüent perquè, pel que es veia, li feia peresa traslladar-se. Que per què no li agradava la seua iaia? Ssst, escolta...

—Quant de temps estareu a París, mamà? —va preguntar Jordi, tombat en el llit dels seus pares mentre sa mare feia les maletes.

—Ja ho saps! Quantes vegades m'ho has preguntat ja? Una setmana.

—Una eternitat!

—Set dies, una eternitat? Ja veuràs

com de ràpid es passa! Una setmana no és res...

—A mi se'm farà interminable.

—Eh, Jordi, per favor! No vull que tingues una actitud tan negativa, fill. Aquest viatge és molt important i no m'agradaria anar-me'n sabent que et deixes trist amb l'àvia. Ja veuràs que bé t'ho passes amb ella. Estic segura que al final t'alegraràs d'haver anat a sa casa.

—L'única cosa bona és que faltaré una setmana a classe.

—Com ets! No cregues que tot serà bona vida: la mestra m'ha donat un munt de deures per a fer.

—Que pesada! No em deixa tranquil ni una setmana!

—Eva és encantadora i t'aprecia molt, encara que es queixi perquè ets prou gandul. Ara has de posar interès per a aprovar el curs, estem al maig i només et queda un mes per a acabar.

—A quina hora eixirem?

—A les sis del matí. Tardarem vuit o nou hores a arribar-hi. Després, el pare i jo anirem a Barcelona, agafarem des d'allà l'avió que ix a les set, així que hem d'anar amb temps.

—Odie matinar.

—Ja comences a queixar-te?

—Com és la casa de la iaia?

—Fabulosa! És una masia... És la casa més bonica que hi ha en el món —va dir, i Jordi va veure que sa mare s'ha-
via emocionat en dir-ho.

—En tens bons records, veritat, mamà?

—Bons no: boníssims!

—Fa molt de temps que no vas a ca la iaia.

—Sí, en fa molt. L'última vegada et portava en el ventre. Però crec que començarem a anar-hi novament. La iaia ja no té ni les ganes ni les forces d'abans per a viatjar, així que serem nosaltres els qui anirem a visitar-la a ella.

«Horror», va pensar Jordi.

—Viu sola? —va preguntar Jordi.

—No. Maca viu amb ella.

—Maca?

—Macarena és la dona que s'ocupa de la casa i també de la iaia. Ja veuràs com és de simpàtica! A més és molt graciosa, com a bona andalusa... Bo, ja està tot preparat. Al llit, jo-venet, que demà cal matinar!

—I tu, què?

—Jo espere ton pare, que està a punt d'arribar. Avui s'ha quedat més del compte per a no deixar molt de treball retardat. No piules i al llit!

—Com és la iaia, mamà? —va preguntar Jordi mentre sa mare l'acompanyava a la seua habitació.

—T'encantarà.

—A mi no m'agrada.

—Per què?

—És molt seriosa i... misteriosa.

—Saps una cosa? La raó per la qual tinc tantes ganes que faces aquest viatge, és perquè la descobriràs. Coneixeràs de veritat la teua iaia Caterina, ella i... tot el que la rodeja.

